

дѣятелно се готвилъ на война за-въ Азия; нъ еднажъ, кога отивалъ въ позориште то безъ стража, по пъть тѣ билъ убитъ отъ едного отъ тѣлопазаче ти си.

Великий Александръ. Филипа наслѣдилъ синъ му Александръ (339—323). Казоватъ, че той се родилъ въ оная съшта та ношть, когато безумний грѣкъ Еростратъ, който искалъ да остави името си бесмъртно въ история та, изгорилъ хубавий храмъ на Диана въ Ефесъ, който се ималъ за единъ отъ чудеса та на свѣтъ тѣ. Филипъ далъ синъ тѣ си да го отхрани прочутий мъдрецъ Аристотель, който го изучилъ на всичко, што могли да знаятъ най-образовани ти Грѣци. Отъ грѣцки ти поети Александра най-много привличалъ Омеръ, и Ахилъ му станалъ най-любимъ юнакъ. Той билъ надаренъ съ голѣма дарба, съ хубость, съ голѣмо юначество и съ любовь за слава. Еднажъ докарали на Филипа единъ дивъ тесалийскій конь Буцефала, който немогли да въсѣднатъ ни най-искусни ти яздаче; нъ младъ Александръ, съ изволение то на татка си, грабналъ водило то, метналъ се на конь тѣ и като светкавица се изгубилъ. Царь Филипъ се уплашилъ много за животъ тѣ му, нъ ето ти Александръ си дохожда съ укротенъ Буцефалъ. Татко му го прѣгърналъ, и му реклъ: »синко! трѣси си друго царство; Македония е малка за тебе!« Отъ тогава Александръ не се отдѣлилъ отъ Буцефала. На тоя конь той се билъ въ Херонейскій бой, и, като прѣдвождалъ македонска та войска, надвилъ.

Грѣци ти намислили да се воспользовать отъ смъртъ та на Филипа да повърнатъ независимость ти си, та вдигнали глава. Нъ Александръ скоро смирилъ буна та. Въ тая буна най-много истеглилъ градъ Тива, който се упиралъ много. Македонскій царь, като призелъ Тива, заповѣдалъ да продадѣтъ въ робство заробени ти Тивѣне и да съсипатъ градъ тѣ, като пожалилъ само тивска та крѣпость